

Audiència. Els sagraments no són ritus sinó la força de Crist

El papa Francesc ens mostra en l'audiència del 6 de novembre com “el Senyor ens convida a obrir-nos a la comunió amb Ell, en els sagraments, en els carismes i en la caritat, per viure de manera digna la nostra vocació cristiana.”

06/11/2013

Estimats germans i germanes, bon dia!

Dimecres passat vaig parlar de la comunió dels sants, entesa com comunió entre les persones santes, entre els creients. Avui voldria aprofundir en un altre aspecte d'aquesta realitat. Recordeu que hi havia dos aspectes? Un, la comunió, la unitat entre nosaltres, i, l'altre aspecte, la comunió amb les coses santes, amb els béns espirituals. Les dues realitats estan estretament relacionades entre elles. En efecte, la comunió entre els cristians creix mitjançant la participació en els béns espirituals. En particular considerem: els sagraments, els carismes i la caritat (cf. *Catecisme de l'Església catòlica* nn. 949-953). Nosaltres creixem en unitat, en comunió amb els sagraments, els carismes que cada un té de l'Esperit Sant i amb la caritat.

Primer de tot, la comunió amb els sagraments. Els sagraments expressen i fan una comunió efectiva i profunda entre nosaltres, ja que en ells trobem Crist Salvador i, a través d'Ell, els nostres germans en la fe. Els sagraments no són aparences, no són ritus, sinó que són la força de Crist, és Jesucrist present en els Sagraments. Quan celebrem l'eucaristia és Jesús viu qui ens congrega, ens fa comunitat, ens fa adorar el Pare. Cada un de nosaltres, en efecte, mitjançant el baptisme, la confirmació i l'eucaristia, s'incorpora al Crist i s'uneix a tota la comunitat dels creients. Per tant, si per una banda l'Església és qui «fa» els sagraments, d'altra banda són els sagraments que «fan» l'Església, l'edifiquen, generant fills nous, agregant-los al poble sant de Déu, consolidant-ne la pertinença.

Cada trobada amb el Crist, que en els sagraments ens dóna la salvació, ens

convida a «anar» i comunicar als altres una salvació que hem pogut veure, tocar, trobar, acollir, i que és veritablement creïble perquè és amor. D'aquesta manera, els sagraments ens impulsen a ésser missioners; i el compromís apostòlic de portar l'Evangelí arreu, fins i tot als ambients més hostils, constitueix el fruit més autèntic d'una vida sacramental assídua, en tant que és participació en la iniciativa salvadora de Déu, que vol donar la salvació a tots. La gràcia dels sagraments alimenta en nosaltres una fe forta i joiosa, una fe que se sap sorprendre davant les «meravelles» de Déu i sap resistir-se als ídols del món. Per això, és important rebre la comunió, és important que els nens siguin batejats aviat, que estiguin confirmats, perquè els sagraments són la presència de Jesucrist en nosaltres, una presència que ens ajuda. És important, quan ens sentim

pecadors, acostar-nos al sagrament de la reconciliació. Algú podrà dir: «Però tinc por, perquè el sacerdot m'esbroncarà». No, el sacerdot no t'esbroncarà. Tu saps qui et trobaràs en el sagrament de la reconciliació? Trobaràs Jesús que et perdona! És Jesús qui t'espera, i aquest és un sagrament que fa créixer tota l'Església.

Un segon aspecte de la comunió amb les coses santes és el de la comunió dels carismes. L'Esperit Sant concedeix als fidels una multitud de dons i de gràcies espirituals; aquesta riquesa, diguem, «fantasiosa» dels dons de l'Esperit Sant té com a fi l'edificació de l'Església. Els carismes -paraula una mica difícil- són els regals que ens dóna l'Esperit Sant, habilitat, possibilitat... Presents donats no perquè restin ocults, sinó per compartir-los amb els altres. No es donen per a benefici de qui els rep, sinó per a utilitat del poble de

Déu. Si un carisma, en canvi, un d'aquests regals, serveix per afirmar-se un mateix, cal dubtar si es tracta d'un carisma autèntic o que sigui viscut fidelment. Els carismes són gràcies particulars, donades a alguns per fer el bé a molts altres. Són actituds, inspiracions i impulsos interiors que neixen a la consciència i en l'experiència de determinades persones, que són cridades a posar-les al servei de la comunitat.

Especialment, aquests dons espirituals afavoreixen la santedat de l'Església i de la seva missió. Tots som cridats a respectar-los en nosaltres i en els altres, a acollir-los com estímuls útils per a una presència i una obra fecunda de l'Església. Sant Pau exhortava: «*No sufoqueu l'Esperit*» (1Te 5, 19). No sufoqueu l'Esperit que ens dona aquests regals, aquestes habilitats, aquestes virtuts tan belles que fan créixer l'Església.

Quina és la nostra actitud davant d'aquests dons de l' Esperit Sant? Som conscients que l'Esperit de Déu és lliure de donar-los a qui vol? Els considerem una ajuda espiritual, a través de la qual el Senyor sosté la nostra fe i reforça la nostra missió al món?

I arribem al tercer aspecte de la comunió amb les coses santes, la comunió de la caritat, la unitat entre nosaltres que produeix la caritat, l'amor. Els pagans, observant els primers cristians, deien: com s'estimen, com s'estimen! No s'odien, no parlen malament els uns dels altres. Aquesta és la caritat, l'amor de Déu que l'Esperit Sant ens posa al cor. Els carismes són importants en la vida de la comunitat cristiana, però són sempre mitjans per créixer en la caritat, en l'amor, que sant Pau situa sobre els carismes (cf. 1Co 13, 1-13). Sense amor, en efecte, fins i tot els dons més extraordinaris són

vans. Aquest home guareix la gent, té aquesta qualitat, aquesta altra virtut... però, té amor i caritat en el cor? Si el té, bé, però si no el té, no és útil a l'Església. Sense amor tots aquests dons i carismes no serveixen a l'Església, perquè on no hi ha amor hi ha un buit que l'omple l'egoisme. I em pregunto: podem viure en comunió i en pau si tots nosaltres som egoistes? No es pot, per això cal l'amor que ens uneix. El més petit dels gestos d'amor té efectes bons per a tots. Per tant, viure la unitat a l'Església i la comunió de la caritat significa no cercar el propi interès, sinó compartir els sofriments i les alegries dels germans (cf. 1Co 12, 26), disposats a portar els pesos dels més febles i pobres. Aquesta solidaritat fraterna no és una figura retòrica, una manera de dir, sinó que és part integrant de la comunió entre els cristians. Si ho vivim, som al món signe, «sagrament» de l'amor de Déu. Ho som els uns per als altres i ho som

per a tothom. No es tracta només d'aquesta caritat menuda que ens podem oferir mútuament, es tracta de quelcom més profund: és una comunió que ens fa capaços d'entrar en l'alegria i en el dolor dels altres per fer-los sincerament nostres.

Sovint som massa àrids, indiferents, distants i en lloc de transmetre fraternitat, transmetem mal humor, fredor i egoisme. I amb mal humor, fredor i egoisme no es pot fer créixer l'Església; l'Església creix només amb l'amor que ve de l'Esperit Sant. El Senyor ens convida a obrir-nos a la comunió amb Ell, en els sagraments, en els carismes i en la caritat, per viure de manera digna la nostra vocació cristiana.

I ara em permeto demanar-vos un acte de caritat: podeu estar tranquils que no es farà una col·lecta. Abans de venir a la plaça vaig anar a veure a una nena d'un any i mig amb una

malaltia gravíssima. El pare i la mare pregunten, i demanen al Senyor la salut d'aquesta bonica nena. Es diu Noemí. Somreia, pobreta. Fem un acte d'amor. No la coneixem, però és una nena batejada, és una de nosaltres, és una cristiana. Fem un acte d'amor per ella i en silenci demanem que el Senyor l'ajudi en aquest moment i li concedeixi la salut. En silenci, un moment, i després resarem l'Avemaria. I ara tots junts preguem a la Mare de Déu per la salut de la Noemí. Avemaria ... Gràcies per aquest acte de caritat.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
els-sagraments-no-son-ritus-sino-la-
forca-de-crist/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-els-sagraments-no-son-ritus-sino-la-forca-de-crist/) (09/08/2025)